

opusdei.org

Min «Vei»

Chezhiyan, en dataprogramutvikler fra Bengaluru (Bangalore) i India, måtte gjennomgå en nyretransplantasjon. Han forteller om den støtten han fikk fra sin kone og fra en bok av den hellige Josemaría Escrivá.

26.01.2021

Før jeg forteller min historie, vil jeg presentere meg for leseren. Jeg heter Chezhiyan (mine venner kaller meg Chez), og jeg er dataprogramutvikler

av yrke. Jeg bor og arbeider i Bengaluru, der jeg ble født for 45 år siden. Denne byen i sør-India er sentrum for landets raskt voksende high-tech industri. Jeg er lykkelig gift, og har tre fantastiske barn og en skjønn kone som reddet livet mitt. Men det er en del av den historien jeg gjerne vil fortelle.

I 2006 så jeg på bøker i en stor bokhandel, og der fant jeg og kjøpte et eksemplar av «The Way» av den hellige Josemaría Escrivá. Selv om jeg tidligere hadde hørt noe om Opus Dei, ser jeg på denne boken som det første møtet med dets budskap. Så jeg begynte å lese den hjemme, men jeg må innrømme at det ikke var mye jeg forsto av det jeg leste. Jeg følte at jeg ikke kunne forholde meg til innholdet, så den ble raskt en blant mange andre halvleste bøker som jeg hadde på rommet mitt.

Seks år senere, da jeg var 37 år, fikk jeg diagnosen nyresvikt. Legene sa at jeg straks måtte begynne med dialysebehandling. Jeg måtte dra til sykehuset tre ganger i uken og hver behandling varte i tre timer.

Situasjonen gjorde at jeg måtte forandre mine rutiner og ta en pause fra jobben.

Legene rådet meg til å satse på en nyretransplantasjon raskt, hvis man kunne finne en egnet donor. Da min kone hørte dette, tilbød hun seg straks å bli donor. Jeg vil alltid være svært takknemlig for hennes mot og sjenerøse kjærlighet.

På den tiden hadde vi allerede to små barn, og noen mennesker som sto oss nær prøvde til og med å få henne fra å donere en nyre, men hun sto fast på sin beslutning om å redde mitt liv. Etter noen medisinske tilpasninger og forberedelser fortalte legene at nyretransplantasjonen kunne

gjennomføres, men de kunne ikke garantere at resultatet ville bli vellykket. Jeg hadde sett noen mislykkede operasjoner de gangene jeg hadde vært på sykehuset. Men vi bestemte oss for å gjennomføre det, og sette vår lit til Gud, og transplantasjonen viste seg å være vellykket!

I løpet av min tre måneder lange rekonvalesensperiode fikk jeg god tid til å lese. Jeg så det som en god anledning for meg til å fordype meg i min tro og bønneliv, noe jeg alltid hadde ønsket å gjøre, men aldri tatt alvorlig nok. Jeg lurte på hvor jeg skulle begynne. Jeg begynte først med en bok av Teresa av Avila, men sluttet å lese den veldig raskt, av den vanlige årsaken: jeg opplevde den som veldig vanskelig, mistet motet, og sluttet å lese den. Men denne gangen var det noe som slo meg og som jeg ikke ble kvitt: den vekt den hellige Teresa la på åndelig

veiledning, å få hjelp fra andre til å vokse i det åndelig liv.

Da fant jeg tilfeldigvis mitt gamle eksemplar av «The Way» som hadde ligget glemt i bokhyllen i mange år, og jeg begynte å lese den igjen. På første side i boken skriver han: **Les disse rådene langsomt. Ta deg tid til å meditere over deres betydning. De er noe som jeg hvisker deg i øret, som en venn, som en bror, som en far. Vi skal snakke fortrolig; og Gud vil lytte til oss. Jeg skal ikke fortelle deg noe nytt. Jeg skal bare ryste din hukommelse, slik at en tanke dukker opp og slår deg: på den måten vil livet ditt bli bedre, og du vil legge ut på bønnens og kjærlighetens vei. Og til slutt vil du bli en verdifull sjel.** Det var dette jeg lette etter. «The way» hjalp meg til å finne og gjenoppdage veien fremover.

Da jeg begynte å lese disse korte åndelige betraktningene, begynte mange ting å gå opp for meg, noe som ikke hadde skjedd da jeg for mange år siden først begynte å lese boken. Hva hadde forandret seg? Helseproblemene jeg hadde gjennomgått i mellomtiden, sammen med opplevelsen av den umåtelige støtte og kjærlighet som jeg fikk fra min kone, fikk meg til å se livet mitt fra en annen synsvinkel. Dessuten må det å ha blitt veiledet av leger ha hjulpet meg til å sette pris på viktigheten av det å bli hjulpet og veiledet av noen andre også på det åndelige plan.

Dette er grunnen til at da jeg leste ordene til den hellige Josemaría følte jeg meg som en sønn som ble veiledet av sin far med klare formaninger om virkelige situasjoner, utfordringer og spørsmål som også jeg sto overfor: barmhjertighet, tilgivelse, glede, familie, vennskap, optimisme, tillit til

Gud, vanskeligheter osv. Disse daglige korte lesningene ble som øyeblikk av åndelig veiledning, noe jeg hadde lett etter. Hans faderlige måte å undervise på ga meg mye av den styrken og selvtilliten jeg trengte for å starte livet mitt på nytt. Og det var det jeg gjorde!

Noen måneder etter min rekonvalesensperiode begynte jeg å jobbe igjen i mitt gamle firma, men i en ny jobb. Og to år senere ble vårt tredje barn født, sunt og friskt, og brakte enda mer glede inn i våre liv!

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/min-vei/> (17.03.2026)